

Ta zapis je sočasno nastajal na dveh koncih. Nastal je na dveh listih, a ko sva zapísano pogledala, sva začudeno ugotavljala, koliko je podobnih misli, spominov, predvsem pa, koliko istega sva dobila od Janeza. Zato sva sklenila, da združiva spomine. Z mislijo, ki jo je Janez večkrat izrekel pri delu s skupinami: »Kadar v neki skupini nekdo na nekaj pomisli, je velika verjetnost, da je na isto pomislil še kdo v skupini. Že zato je treba izreči svoje misli.« Prepričana sva, da izrekava misli, čustva in spomine še marsikoga drugega.

Janezu v spomin

Redki, zelo redki so ljudje, za katere bi lahko trdili, da so vzor skoraj vsakomur, s komer so se srečali. Ti si bil nedvomno tak. Čeprav bi se tebi ta ugotovitev zagotovo zdela patetična, si bil v tem, zmeraj bolj kaotičnem času vulgarnega kapitalizma naša zvezda severnica strokovnega dela. V resnici si bil za mnoge smer v razvoju, stabilnost in zanesljivost v logični argumentaciji, neizprosno strokoven, točka opore v raznih dilemah, zavzemal si se za dobrobit in socialnost v pravem pomenu besede.

Ideje, razmisleki, navdušenje nad argumentirano razpravo, ki si jih sejal okoli sebe, so tisti delčki tebe, ki ne bodo ugasnili. Ker jih je preveč. Ker so se predobro zasejali in so vzkli v trdožive ideje. Ker živijo v vsakem izmed nas, ki smo imeli priložnost srečati, spoznati, živeti tvoje misli. Nedavno tega je nekdo rekel: »On je edini, ki ga poznam, da je znal navdušiti vse v zbornici, ne da bi uporabil kakršen koli elektronski pripomoček.« Navidezno lahkotno, s šarmom, karizmo, neizrekljivim optimizmom si znal spregovoriti o problemih šolstva, vodenja, vzgojnih problemih, motnjah vedenja, šolski kulturi, skupinski dinamiki, socialnem vplivanju ... Poglobljeno, načrtno, neskončno študiozno, s sklicevanjem na izvorno. Pravzaprav o vsem, kar je povezano z našo socialno platjo življenja in tisto, ki je manj- ali celo nesocialna. Ob svoji skromnosti si skoraj neopazno razvil eno najbolj revolucionarnih teorij v socialni psihologiji - o dvojni funkciji socialne interakcije.

Svoje bogate strokovne izkušnje iz vzgojnega zavoda v Logatcu, osnovne šole, Svetovalnega centra ali pa dela s študenti, z ravnatelji, s svetovalnimi delavci ... si znal predstaviti s humorjem in povezati s teorijo, tako da jo je lahko razumel vsakdo. Logatec te je zaznamoval, vsrkal vase, nekatere nas je zbližal (da smo ostali skupaj in prijateljevali in vseskozi predelovali zavodske teme). Zavodsko dogajanje ti je dalo nešteto izhodišč za praktično delovanje in tudi za teoretska opredeljevanja v socialni psihologiji. V mnogih delavnicah in izobraževanjih skupinske dinamike, treningov komunikacije, senzitivity treningov si se zmeraj znova izkazoval kot mojster komunikacije, ki zna občuteno prisluhniti potrebam vsakega udeleženca. Izkušnje teh delavnic so posejane vsepovsod po Sloveniji. In to ne le kot neke navadne strokovne izkušnje, ampak kot delčki mozaika v naših strokovnih osebnostih, kot nekaj, kar prenašamo zmeraj znova na druge ljudi, s katerimi delamo in živimo.

Zmeraj znova si nas tudi spravljal v začudenje s svojimi provokacijami, katerih edini namen je bil zbuditi nas iz našega v krog ujetega razmišljanja. Kot mentor, učitelj, svetovalc in eden od začetnikov supervizije si bil vselej pripravljen na dvoboj misli. In tvoja iskrivost pri tem je bila znova in znova izvor optimizma za težave, s katerimi smo se obračali nate. Za nas si bil posebljena vrednota, dober človek, skromen in obenem velik, stal si nam ob strani. Ob tebi smo se učili poštenosti - tako do sebe kot do drugih - in kaj je občutljivost za resnico, čeprav si se večkrat namuznil: »Kaj pa je resnica, je to nekaj, kar objektivno obstaja, ali to le verjamemo, ali pa je to nekaj, kar skupaj soustvarjamo?« Tvoja drža, ki bi jo lahko poimenovali kot dostojanstvo ali resnična sposobnost, da znamo razmejiti pogled na osebo in na njeno vedenje, ti je omogočala, da si bil lahko miren in neobremenjen v odnosu do ljudi.

Znal si poiskati, predstaviti in nadaljevati tehtne misli drugih ter hkrati opozoriti, da niso le novosti in tuje znanje nekaj, kar moramo ceniti. Učil si nas tehtati tuje in lastne besede, da izrečenega ne gre zmeraj jemati za nekaj samoumevnega. In vendar je tako težko sprejeti nekaj samoumevnega, kot je smrt. Še posebno, kadar je prezgodnja in kadar nam vzame nekoga tako dragocenega.

Jože Škrli in Tomaž Vec